

ELMADAKİ TAT

Abdurrahman Günay

■ Pazardan almıştı onları, elleriyle seçip... Kara bıyıklı pazarcı, önlüğüne sildiği elmaların parlaklığını kontrol ediyor sonra tek tek tezgâha sıralıyordu, sildiklerini özenle. Önde yüksekçe bir set oluşmuştu mostralardan. Gerçekten albenisi çoktu ön sıradakilerin. “İyi de, ya arkası?” diye geçirdi içinden. Sorsa, “Hepsi aynı!” diyecekti, kesinlikle. “Hepsi aynı madem, bana en öndeki sıradan ver, o zaman!” deyip üstelese, ne yanıt alacağını aşağı yukarı tahmin edebiliyordu: “O sırayı bozamam şimdi.” diyecekti ya da “Bana güvenmiyorsan, git başka yerden al!” diye, tersleyecekti onu. Çekip gidince de, verip veriştirecekti arkasından: “Daha çok gezersin, sen!”

Ama bu sefer öyle olmadı. Anlayış gösterdi kara bıyıklı pazarcı: “Tezgâhı bozdurma bana. Geç arkaya; kasadan seç, istediğin kadar, dayı!” deyivermişti. Bir poşet alıp geçti sıralı kasalardan birine. Sert ve kabuğu lekesiz olanları eliyle, gözüyle üşenmeyip seçti bir süre. Niyeti iki kilo kadar almaktı; coşmuş, dört kiloya yakın elma doldurmuştu poşete. Yetmezmiş gibi, kilo tam gelsin diye, bir tane de pazarcı koydu üstüne: “Buyur!” dedi poşeti uzatırken... “Fazla fazla, dört kilo... Afiyetle...”

Doktoru, tahlillerdi derken; aradan bir iki hafta geçmiş olmalı... Elmaları unutmuştu. Mutfak balkonunda, poşet içinde yer yer çürük lekeli, buruşmuş birkaç elma gözüne ilişince canı sıkıldı. Karısına, elmaları göstererek, çıkıştı:

“Sen, bunların ne zahmetle yetiştirildiğini bil...”

Sözünü ağzına tıkadı karısı; beklemedi, bitirsin diyeceğini:

“Ders vermeyi bırakır mısınız!” dedi. “Günlerdir tahlillerle uğraşıyorduk, vakit mi oldu evle ilgilenmeye? Hem yeseydin... Çürümeselerdi. Onlar yüzünden sebzeliğe yer kalmadı zaten. En son, poşetiyle balkona koydum kalanını mecburiyetten.”

Oysa ne özenerek seçmişti hepsini. Reva mıydı bu ihmal güzelim elmalara?

“Bari yıkayıp koysaydın bir iki, akşamları önüme.”

“Benim tek derdim elmalardı çünkü! Şimdi suçlu benim öyle mi?”

Ters ve hoyrat... Son zamanlarda şiddeti arttı hoyratlığının, bunun ayırında. Yaş dönemini sıkıntılı geçiriyor. Çabuk sinirlenmesi, gece terlemeleri, sebepsiz ağlama nöbetleri... Bildiğinden, üzerine gitmiyor zaten. Yine de canı sıkılıyor onun bu ani parlamalarına. İçinden söyleniyor: “Eline mi yapışırdaydı sanki yıkayıp getirsen yemekten sonra? Soyup yesek taze taze...”

Susuldu. Sustular bir süre:

Gürcan Bey, aklından geçiriyor ki; “Aslında haksız da değil, karısı. Hesapsız aldım. İmrendim, biraz da... Doğru... Çarşıya çıktım mı elim ‘yeter’ bilmiyor. Böyle görmüşüm, alışmışım bol bol almaya, ne yapayım?”

Saime Hanım’ın tersliği üzerinde anlaşılın, bitirmek bilmiyor tartışmayı:

“Hem sen, benim elmayı pek yemediğimi bilmiyor musun da...”

“Biliyorum tabii, ama kantarın topuzu kaçtı işte. Frenleyemedim kendimi. Oluyor bazen...”

“Olmasın artık bir zahmet...” diyor karısı: “Önce dört nüfus vardık, sorun yoktu. Şimdi kaldık ikimiz. Dönüp dolaşıp elma yiyecek değiliz ya!”

Saime Hanım bunu, yalnızlıklarını yüzüne vurmak ister ya da kahreder gibi; evin içindeki tekdüzelikten sıkıldığını haykırmak istercesine söylemişti sanki. Gürcan Bey, karısının sesinin her tınısında bu çığlığı duyumsamış, hatta biraz da, bu yakınmanın tonundan ürpermişti. Evet, yalnızdılar; birkaç yeni edindikleri tanış dışında kimseleri yoktu yerleştikleri bu kasabada. Onlar da kendilerine benziyordu üstelik. Birbirlerine can simidi gibi sarılmaları bundandı aslında. Yazları hadi neyse ama güz gelip yazlıklar boşaldı mı insan yüzüne hasret kalıyorlardı. Suyu çekilmiş derelere dönüyordu hayat burada. Kasvetli, ıssız, sessiz bir dünya olup çıkıyor, daralıyordu hepten. Herkese de her zaman gidilmiyordu. Varsa yoksa televizyon, internet, gazete, kitap... Arada bir sabah yürüyüşleri, sahile inip bir şeyler içme bahanesiyle havalanıp gemeler sayılmazsa... Amaçsız, bomboş bir yaşıntıydı onlarınki. Oysa emekli olup bu sahil kasabasında yaşamayı düşlerken ne kadar kendileriyle barışık, umutlu, heyecanlıydı ikisi de. Karı koca el ele, göz göze yaşayıp gideceklerdi kaygısız...

Gürcan Bey bu gerçeğin, bir duvara toslar gibi ayırđına varıyor her seferinde, daha yeğin daha yoğun olarak... Evin ve yaşantılarının ıssızlığını, amaçsızlığını kim bilir kaçınıncı kez hatırlatıyor, geçip giden günler onlara:

“Hele... Çocuklar...” diye, esiyor yüreği, yeniden.

Hâlâ kabullenemedi çocukların yokluğunu; evi bomboş bırakıp gidişlerini... Hep onlar var, birazdan dönüp gelecekler, yine kalabalık bir aile oluverecekler gibi... Alışkanlık olmuş, eski düzen devam ediyor gönlünde, zihninde... Devam etsin, hayatın ritmi bozulmasın; bunu istiyor kuşkusuz. Bir film şeridi olup akıyor gözünün önünden evin kalabalık hâli:

“Önce Murat, ıktı řu kapıdan. ıkış o ıkış... ‘Subay olacağım.’ dedi, tutturdu. Kaygılarımız vardı, dinlemedi bizi. ‘Onurlu bir meslek, ülke savunmasında görev yapacak, mademki...’ dedik, susturduk kaygılarımızı, yıllar içinde. Evin her bir köşesinde fotoğrafları durur şimdi. Anası, eline alır koklar, resimlerine bakıp gizli gizli gözyaşı döker, ‘Murat’ım!’ diye.”

Murat Yüzbaşı, Kayseri’de, evlendi yedi yıl oluyor; bir torunları var, kız... Esra... Her sene Murat gelmece, onlar gider torunlarını görmeye. En olmadı, bilet alır karısına, onu yollar Kayseri’ye. Neyse ki, internet üzerinden canlı-görüntülü görüşmeler yetişti de, özlemleri hafifliyor şimdilerde. Kız çocukları olmadığından; Esra’nın sokuluşu, sıcaklığı, dili pek hoşlarına gidiyor. “Kız çocuğu, başka!” diyenlere hak verdiriyor Esra’nın sevgisi.

Murat, yatılı okudu askeriyede. Evcı çıktığı hafta sonları sayılmazsa, erken ko-ptu evden. Bu yüzden, Sedat’a fena alıştı, ikisi de. Evin neşesi Sedat! Hele o! Nasıl severdi elmayı, kabuğuyla dişleyip yemeği... Anası ıkışırdı, böyle yiyor diye oğluna: “Oğlum, bir tabak al bari altına! Akıttın bütün sularını yerlere.” Sedat, okuldan veya matan gelmiş olurdu, iştahlı ve yorgun... Bekleyemezdi, yemek pişsin, sofra kurulsun. Kıpkırmızı yanardı yüzü, kulakları, iinin enerjisinden. Uzun, ince kemikli elleriyle anacığının yanaklarını okşar, avuçlarının arasında sıkıştırırdı. Kadıncağızın yüzü uzun, yassı bir hal alır, dudakları şişkin ve iki yandan basılmış şekle dönünce de bakar bakar eğlenirdi, onun gü-lün görünüşüne. Gürcan Bey, gururla bakardı boylanmış, çenesi ve şakakları yeni yeni tüylenen oğluna.

“Ah, Sedat!” diye kederlendi yine. Uzakta şimdi, çok uzaklarda... Bir kadının peşine takılıp gitti, Japonya’ya. Üniversitede dil bilimi bölü-münü tutturdu, se-vindiler. İngilizce öğrenip akademisyen olacak, okuduğu okulda kalacak sanı-yorlardı. Önce bir rehber yanında çalıştı birkaç yaz, Kapadokya’da. Sakura ile orada tanışmış... Kadın, diş hekimi Osaka’da bir klinikte. Bir kez getirdi yanın-da; saygılı, güler yüzlü bir kız... Dışardan bakana, olumsuz görünmez asla. Ne konuştularsa Sedat çevirdi anlaştılar, sözüm ona. Saime’nin yaptığı patlıcan dolmalarını da çok sevdi. Onlara özgü referansla teşekkür ede ede bir hâl oldu, evden ayrılana kadar. Aşık olmuş belli, Sedat diyor da başka şey demiyordu.

Oğullarına; “Biraz düşün, ani karar verme!” dediler ya, ok yaydan çıkmış bir kez. “Düşünmeye gerek yok, kararım kesin.” dedi Sedat. Akan sular durdu o zaman: “Sen bilirsin.” demek düştü onlara.

O da, iki yıl oluyor, ayrıldı evden. Okulu bitti; uçak bileti, vize sorun olmasın diye davet mektubu falan göndermiş Sakura. “Ben gidiyorum bu ay sonu.” diye, geldi bir gün. İstemeye istemeye yolcu ettiler havaalanından, karı koca birlikte. “Varınca haber et!” dedi anacığı gözleri dolu dolu... Sedat giderken dönüp baktı son kez, el salladılar birbirlerine. Elleri kolları tutmaz hâlde, gönül kırıklığı içinde döndüler eve, o gün. Hayatlarındaki boşluğu bir daha hiç dolduramayacaklarını işte o gün, birbirlerinin yüzüne bakıp anladılar... Kimsesizliği iliklerine kadar hissetti ikisi de.

Sedat, yine turist rehberliği yapıyormuş Osaka’da... “Rahatım yerinde, beni tasa etmeyin. Siz kendinize iyi bakın, yetişir.” der her görüşmede. Sakura evini açmış, birlikte yaşıyorlarmış bir stüdyo dairede. “Burada geniş ev, ara ki bulasın!” diyor gülerek. Nikâhları kıyıldı mı, kıyılmadı mı, o da meçhul... Hiçbir törenleri olmadı ne Türkiye’de ne Japonya’da. Sedat saklıyor, ailesi üzülmesin diye, sanki. Çocukları da yok... Olursa da, nasıl olur? Çekik gözlü toruna da razılar ancak dili, dini farklı bir torunları olunca ne derler ona? Nasıl anlaşılır şüpheli. Bu yüzden, sadece bu yüzden uzak bir coğrafyadan, kültürden gelin adayına içleri ısınmadı hiç. Sakura’nın aileye gelin olmasını benimseyemediler bir türlü.

Sedat, çocukluğundan beri farklıydı zaten. Murat’ın sakin, istikrarlı ve kararlı hâli yok Sedat’ta. Şakacı bir deli fişek o! Bıraksalar, ya da fırsatını bulsa, kuttuplara da gider serüven için. İşte şimdi iki yıldır; eli ellerine değmeden, sarılmadan doya doya birbirlerine, tam iki yıldır gün sayıyorlar. Sedat, ne zaman dönüp gelecek bilinmez. Askerliğini de bedelli olarak yapacakmış yasa çıkınca. Yani o sebeple Türkiye’ye dönme olasılığı da yok artık. Sanal bir görüntü sadece, uzak bir ses... Murat’ın, torunları Esra’nın nispeten yakınlığı olmasa, çekilir bir hasretlik değil, yaşadıkları. Gürcan Bey; “Allah, dayanma gücü veriyor.” der, her anışında evlatlarını. “Yoksa zor!” Saime Hanım’ı da teselliye çalışır, içi yana yana: “Ağlama artık! Allah’ın gücüne gider. Sağ olduklarını biliyoruz ya!”

Gürcan Bey’e sert çıkan Saime Hanım, çocuklarının babasını ve onca yıllık kocasını üzdüğünden pişmanlık duyup kendine kızmış olmalı ki bir aralık gözden kayboldu. Günlük bir gazetenin bulmaca namına neyi varsa hepsini çözmekle meşgul Gürcan Bey, karısının önüne koyduğu komposto tabağını görünce bayağı şaşırıldı:

“Ne zaman yaptın bunu?”

“Ye bakalım!” dedi, “Beğenecek misin?”

Meğer poşette gördüğü elmalar, “iyice” olanlarıymış! Saime Hanım, daha kötü durumdakileri dünden soyup küp küp doğramış, komposto yapmış sabahtan. Akşam yemeğinde, pilavın yanında sunacakmış!

Bilerek söylememiş, sürpriz olsun diye. Ama celallenip kendisine çıkışınca üzölmüş söylediklerinden Saime Hanım.

Gürcan Bey, karısının hünerli ellerini tutup öptü:

“Bilmeliydim, senin ne tutumlu, becerikli ve zarif olduğunu. Bağışla!” dedi.

Saime Hanım:

“Bir şartla! Bir daha yiyebileceğimiz kadar alacaksın her şeyi. Söz mü?” diyerek öptü kocasının yanağından.

“Söz!” dedi Gürcan Bey.

Nişanlılar gibi sarıldılar birbirlerine. Elma kompostosunun tadı âdeta vücutlarına yayıldı. Gülüştiler.